

Lillian Hellman

The Little Foxes

*“Take us the foxes, the little foxes,
that spoil the vines; for our vines
have tender grapes.”*

Hooglied 2,15: “Vang voor ons de vossen, vang die kleine vossen.
Ze vernielen de wijngaard, onze wijngaard vol bloeiende ranken.”

VOOR
ARTHUR KOBEN EN
LOUIS KRONENBERGER
DIE MIJN GOEDE VRIENDEN
ZIJN GEWEEST

Personen

REGINA GIDDENS, *geboren Hubbard, echtgenote van Horace Giddens.*

HORACE GIDDENS, *bankier, ernstig ziek.*

ALEXANDRA GIDDENS, *dochter van Regina & Horace, een meisje van 17.*

BEN(JAMIN) HUBBARD, *oudste broer van Regina.*

OSCAR HUBBARD, *broer van Regina.*

BIRDIE HUBBARD, *echtgenote van Oscar Hubbard.*

LEO HUBBARD, *hun zoon, werkt op de bank van Horace.*

WILLIAM MARSHALL, *ondernemer.*

ADDIE, *huishoudster.*

CAL, *bediende.*

Het stuk speelt zich af in de woonkamer van de Giddens in een kleine stad in het Zuiden van de VS.¹

EERSTE BEDRIJF

Het voorjaar van 1900, avond.

TWEEDE BEDRIJF

Een week later, vroeg in de ochtend.

DERDE BEDRIJF

Twee weken later, laat in de middag.

Lillian Hellman © 1939

© Nederlandse vertaling Tom Kleijn 2015

¹ Er is niet getracht in een Zuidelijk dialect te schrijven.
Men dient te begrijpen dat de accenten Zuidelijk zijn.

Eerste Bedrijf

TONHEELBEELD:

De woonkamer van de familie Giddens in een kleine stad in het diepe zuiden van de Verenigde Staten, voorjaar 1900. Achter op het toneel leidt een trap naar de eerste verdieping. Achter op het toneel links² een dubbele deur naar de eetkamer. Wanneer die deuren open zijn, zien we een deel van de eetkamer en het eetkamermeubilair. Rechts achter op het toneel bevindt zich een hal met een kapstok en een paraplubak. In de rechter zijmuur grote ramen met kanten vitrage. De kamer wordt verlicht d.m.v. een kroonluchter³ in het midden en kleurrijke porseleinen olielampen op de tafels. Tegen de muur staat een grote piano. Voor op het toneel links staan een bank met een hoge rugleuning, een grote tafel en een aantal stoelen. Tegen de rechter achtermuur staan een tafel en een aantal stoelen. Bij het raam staan een kleinere bank en wandtafels. De kamer ziet er mooi uit, het meubilair is duur, maar getuigt niet van een bijzondere smaak. Alles is van zeer goede kwaliteit en dat is het.

BIJ HET OPGAAN VAN HET DOEK:

Addie, een lange, goed uitzierende zwarte vrouw van ongeveer 55, is bezig de ramen te sluiten. Vanachter de gesloten deuren van de eetkamer klinken stemmen. Even later komt Cal, een zwarte man van middelbare leeftijd, vanuit de entreehal naar binnen met een blad glazen en een fles port. Addie steekt het toneel over, pakt het blad van hem aan, zet het op tafel en begint de glazen te schikken.

ADDIE (wijst naar de fles).

Ben je helemaal gek geworden?

CAL

Nee, schoonheid. Mevrouw Regina vroeg me die fles te halen. (*Wijst naar de fles.*) Juist die fles voor de hooggeëerde gast. Als mevrouw Regina dingen anders wil dan anders, kun je er zeker van zijn dat ze daar een reden voor heeft.

ADDIE (wijst naar de eetkamer).

Vooruit. Je bent nodig.

CAL

Zan pakte twee keer van je fruitsorbet en zegt tegen die hooggeëerde gast dat jij de beste sorbet van heel het Zuiden maakt.

ADDIE (glimlacht, tevreden)

O ja? Laat Belle wat voor haar bewaren. Ze wil altijd nog iets lekkers voor ze naar bed gaat.

Bewaar ook wat koekjes, ze –

(De deuren van de eetkamer worden geopend en snel weer gesloten door Birdie Hubbard. Birdie is een beschaafde vrouw van rond de veertig, die vroeger heel knap moet zijn geweest.

² Engels: (stage)right.

³ gaslicht

Gewoonlijk beweegt ze zich nerveus en verlegen door de ruimte, maar nu komt ze vrolijk en opgewonden de kamer in rennen. Cal draait zich om naar Birdie.)

BIRDIE

O, Cal. *(Sluit de deur.)* Kun je een van de jongens uit de keuken vragen naar mijn huis te lopen. Hij moet in mijn bureaula kijken en – *(tegen Addie.)* Goh, Addie. Wat een heerlijk eten! Beter bestaat gewoon niet.

ADDIE

Wat ziet u er knap uit vanavond, mevrouw, en zo jong.

BIRDIE *(lacht).*

Ik, jong? *(Weer tegen Cal.)* Misschien kun je beter Simon vragen het zelf te doen. Hij moet in mijn bureau kijken, de linkerla, en me zo snel mogelijk mijn muziekalbum brengen. Meneer Marshall wil het heel graag zien vanwege zijn vader en de opera in Chicago. *(tegen Addie.)* Meneer Marshall is zo'n aardige man, zulke goede manieren en heel beschaafd en cultureel onderlegd en ik heb hem alles verteld over dat papa en mama vroeger naar Europa gingen vanwege de muziek – *(lacht. Tegen Addie.)* Stel je voor, helemaal naar Europa gaan om naar muziek te luisteren. Zou dat niet leuk zijn, Addie? Gewoon daar gaan zitten luisteren – *(Draait zich om en loopt naar Cal.)* Linkerla, Cal. Zeg hem dat twee keer, want hij vergeet zoiets. En zeg hem dat hij niets uit het album mag laten vallen en dat hij het meteen brengt als hij terug is.

(De eetkamerdeuren worden geopend en snel weer gesloten door Oscar Hubbard. Hij is een man van achter in de veertig.)

CAL

Ja, mevrouw. Maar Simon doet het vast verkeerd. Maar ik zal het hem zeggen.

BIRDIE

Linkerla, Cal, en zeg dat hij het blauwe boek meebrengt en –

OSCAR *(scherp).*

Birdie.

BIRDIE *(draait zich nerveus om).*

O, Oscar. Ik wil net Simon sturen om mijn muziekalbum te halen.

OSCAR *(tegen Cal).*

Laat dat album maar. Mijn vrouw is van gedachten veranderd.

BIRDIE

Ja maar, Oscar. Echt, ik heb het meneer Marshall beloofd. Ik –

(Cal kijkt naar hen, gaat af.)

OSCAR

Waarom sta je op van tafel en ren je rond als een klein kind?

BIRDIE (*probeert vrolijk te zijn*).

Maar Oscar, meneer Marshall zei heel nadrukkelijk dat hij m'n album wilde zien. Ik vertelde hem over toen mama Wagner ontmoette, en dat mevrouw Wagner haar het gesigeneerde programma gaf en de grote foto. Meneer Marshall wil dat zien. Heel erg graag. We hebben zo fijn gepraat en

OSCAR (*doet een stap in haar richting*).

Je hebt tegen hem aan zitten kletsen als een oud wijf. Je hebt hem geen seconde met rust gelaten. Ik kan me niet voorstellen dat hij naar hier is gekomen om zich door jou te laten vervelen.

BIRDIE (*snel, gekwetst*).

Hij heeft zich niet verveeld. Ik geloof niet dat hij zich verveelde. Hij is heel beschaafd en cultureel onderlegd. (*Ze praat harder.*) Ik geloof het gewoon niet. Jij praat altijd zo als ik me amuseer.

OSCAR (*tegen haar, scherp*).

Je hebt teveel wijn op. Probeer je te beheersen nu.

BIRDIE (*deinst terug, op het punt in tranen uit te barsten, schrill*).

Wat doe ik dan? Ik doe niets. Wat doe ik dan?

OSCAR (*doet een stap in haar richting, gespannen*).

Ik zei, beheers jezelf. Hou op je te gedragen als een idioot.

BIRDIE (*tegen hem, rustig*).

Ik geloof niet dat hij zich verveelde. Ik geloof het gewoon niet. Sommige mensen houden van muziek en praten daar graag over. Meer heb ik niet gedaan.

(Leo Hubbard komt haastig door de deuren van de eetkamer binnen. Hij is een jongeman van twintig. Hij is aantrekkelijk, maar heeft ook iets weeks.)

LEO

Mama! Papa! Ze komen.

OSCAR (*zacht*).

Ga zitten, Birdie. Ga nu zitten. (*Birdie gaat zitten, buigt haar hoofd alsof ze haar gezicht wil verbergen.*)

(De deuren van de eetkamer worden geopend door Cal. We zien mensen van tafel opstaan, Regina Giddens komt binnen met William Marshall. Regina is een knappe vrouw van veertig. Marshall is vijfenveertig, sympathiek uiterlijk, beheerst. Achter hen komt Alexandra Giddens, een heel mooi, nogal breekbaar meisje van zeventien. Ze wordt gevolgd door Benjamin Hubbard, vijfvijftig, met een groot joviaal gezicht en lichte, elegante bewegingen, iets wat men vaak ziet bij grote mannen.)

REGINA

Meneer Marshall, ik denk dat u me probeert te troosten. Ook al is Chicago de smerigste en luidruchtigste stad van de wereld, toch heb ik dat liever dan het geluid van onze paarden en de geur van onze azalea's. Heerlijk, al die mensenmassa's en theaters en mooie vrouwen – *Heel erg* mooie vrouwen, meneer Marshall?

MARSHALL (*loopt naar sofa*)

In Chicago? O, vast wel. Maar dit kan ik u zeggen: Ik heb daar nog nooit gedineerd met *drie* van zulke mooie dames.

(*Addie begint de port te serveren.*)

BEN

De vrouwen hier zijn goed bedeed.

LEO (*lacht*).

Maar voor de dames moet u naar Mobile, meneer. Zeer elegante dames, zeer werelds bovendien.

BEN (*kijkt hem heel nadrukkelijk aan*).

Werelds, hè? Werelds, zei je?

OSCAR (*snel, tegen Leo*).

Je oom Ben bedoelt dat werelds geen schoonheidskenmerk is voor een vrouw.

LEO (*snel*).

Natuurlijk, oom Ben. Ik bedoelde niet dat –

MARSHALL

Heerlijke port, mevrouw Giddens.

REGINA

Dank u, meneer Marshall. We hebben die fles bewaard voor deze speciale gelegenheid.

ALEXANDRA (*als Addie naar haar toe komt met het dienblad*).

O. Mag ik *echt*, Addie?

ADDIE

Vraag het maar aan je mama.

ALEXANDRA

Mag het, mam?

REGINA (*knikt, glimlacht*).

Ter ere van meneer Marshall.

ALEXANDRA (*glimlacht*).

Meneer Marshall, dit is de eerste keer dat ik port proef.
(*Addie serveert Leo.*)

MARSHALL

Niemand heeft ooit bij zijn eerste keer een betere port geproefd. (*Hij heft het glas; zij het hare, ze drinken beiden.*) Zo, ik geloof dat het allemaal waar is, mevrouw Giddens.

REGINA

Wat is waar?

MARSHALL

Dat jullie Zuiderlingen een unieke positie innemen in Amerika. Jullie leven beter dan de rest van ons, jullie eten beter, jullie drinken beter. Het verbaast me dat jullie tijd vinden, of tijd willen vinden, om zaken te doen.

BEN

Heel veel Zuiderlingen doen dat niet.

MARSHALL

Wonen jullie hier allemaal samen?

REGINA

Hier bij mij? (*Lacht.*) O nee. Mijn broer Ben woont hiernaast. Mijn broer Oscar en zijn gezin een straat verderop.

BEN

Maar we zijn een heel hechte familie. Dat wilden we altijd zo.

MARSHALL

Dat is heel prettig. De familie bij elkaar houden en deelnemen aan elkaars leven. Mijn gezin trekt te veel rond. Mijn kinderen lijken nooit thuis te zijn. In de winter op het internaat, in de zomer naar Europa met hun moeder –

REGINA (*enthousiast*).

O ja. Zelfs hier lezen we in de krant over mevrouw Marshall.

MARSHALL

Zeg dat wel. Ze reist heel wat af. En jullie zijn allemaal partner in dezelfde onderneming? Hubbard Sons?

BEN (*wijst naar Oscar*).

Oscar en ik. (*Wijst naar Regina.*) De brave echtgenoot van mijn zus is bankier.

MARSHALL (*kijkt naar Regina, verrast*).

O.

REGINA

Het is zo jammer dat mijn man niet hier is om kennis met u te maken. Hij is erg ziek geweest. Hij ligt in het John Hopkins ziekenhuis. Maar hij komt binnenkort thuis. Hij lijkt aan de beterende hand.

LEO

Ik werk voor oom Horace. (*Regina kijkt naar hem.*) Ik bedoel ik werk voor oom Horace op zijn bank. Ik hou een oogje in het zeil nu hij weg is.

REGINA (*glimlacht*).

Echt waar, Leo?

BEN (*kijkt naar Leo, dan naar Marshall*).

Bescheidenheid bij de jeugd is even voortreffelijk als zeldzaam. (*Kijkt weer naar Leo.*)

OSCAR (*tegen Leo*).

Je oom bedoelt dat een jongeman niet zo hoog van de toren moet blazen.

LEO (*vlug, doet een stap naar Ben*).

O, maar ik bedoelde niet, oom –

MARSHALL

Ah, mevrouw Hubbard. Waar is die handtekening van Wagner die u me beloofd had? Mijn trein vertrekt zo en –

BIRDIE

De handtekening? O. Ja. Echt, meneer Marshall, ik wilde er niet zo over door blijven kletsen.

Echt, ik – (*Nerveus, kijkt naar Oscar.*) Vergeeft u me. Ik ben hem niet gaan halen, ja, omdat ik – ik – ik had een beetje hoofdpijn en –

OSCAR

Mijn vrouw is vaak het slachtoffer van die ellendige migraine.

REGINA (*snel*).

Meneer Marshall zei aan tafel dat hij het leuk zou vinden als je iets voor hem zou spelen, Alexandra.

ALEXANDRA (*die naar Birdie keek*).

Ik speel niet zo goed, meneer. Maar mijn tante wel. Ze speelt prachtig. Ze geeft mij les. (*Staat op. Enthousiast.*) Mogen we een duet spelen? Mag dat, mama?

BIRDIE (*pakt Alexandra's hand*).

Dank je, liefje. Maar ik heb nu wat hoofdpijn. Ik –

OSCAR (*scherp*).

Niet zo koppig, Birdie. Meneer Marshall wil dat je speelt.

MARSHALL

Inderdaad. Als uw hoofdpijn u niet al te –

BIRDIE (*aarzelt, staat dan op, blij*).

Maar graag, meneer. Heel graag. (*Zij en Alexandra lopen naar de piano.*)

MARSHALL

Heel opmerkelijk hoe jullie Zuidelijke aristocraten aan elkaar vasthouden. Aan elkaar vasthouden en vasthouden aan wat van jullie was.

BEN

Dat hebt u verkeerd begrepen, meneer. Zuidelijke aristocraten hielden juist *niet* vast aan elkaar of aan wat van hen was.

MARSHALL (*lacht, wijst op de kamer*).

Noemt u dit soms niet vasthouden aan wat van jullie is?

BEN

Maar wij zijn geen aristocraten. (*Wijst naar Birdie aan de piano.*) De vrouw van onze broer is de enige van ons die tot de Zuidelijke aristocratie behoort.

(*Birdie kijkt naar Ben.*)

MARSHALL (*glimlacht*).

Naar mijn informatie zijn jullie al heel lang hier, echt hier.

OSCAR

Inderdaad. Sinds onze overgrootvader.

BEN (*glimlacht*).

Die *geen* aristocraat was, zoals die van Birdie.

MARSHALL (*tamelijk scherp*).

U maakt wel een heel duidelijk onderscheid.

BEN

O, dat is voor ons gemaakt. En misschien is het ook een belangrijk onderscheid. (*Leunt voorover, vertrouwelijk.*) Neem bijvoorbeeld Birdie's familie. Toen mijn overgrootvader hier kwam, waren zij de chicste plantage-eigenaren in deze staat.

LEO (*loopt naar Marshall. Trots.*)

Voor de oorlog was de grootvader van mama *gouverneur*.

OSCAR

De plantage Lionnet was van hen. Daar hebt u misschien van gehoord?

MARSHALL (*lacht*).

Nee, ik heb alleen gehoord van een stel bakstenen huizen aan een meer en katoenfabrieken.

BEN

Lionnet was toentertijd het beste katoengebied in het Zuiden. Het levert ons nog steeds een aardige oogst op. (*Leunt achterover.*) Ja, dat was een mooie tijd voor die lui –zelfs ik herinner me dat nog. Ze hadden van alles het beste. (*Birdie draait zich om naar hen.*) Stoffen uit Parijs, reisjes naar Europa, paarden die je tegenwoordig niet meer kunt fokken, personeel in overvloed –

BIRDIE (*opeens*).

Wij waren goed voor onze mensen. Iedereen wist dat. Wij waren beter voor ze dan –

(*Marshall kijkt naar Birdie.*)

REGINA

Hé, Birdie. Je speelt helemaal niet.

BEN

Maar toen de oorlog kwam, trokken die fijne heren ten strijde en lieten de katoen *én* de vrouwen weggroten.

BIRDIE

Mijn vader sneuvelde in de oorlog. Hij was een goed soldaat, meneer Marshall. Een goed mens.

REGINA

O, zeker, Birdie. Een beroemd soldaat.

BEN (*tegen Birdie*).

Maar dat is niet het verhaal dat ik meneer Marshall vertel. (*Tegen Marshall.*) Goed, de oorlog loopt af. (*Birdie draait zich weer naar de piano.*) Lionnet is zo goed als geruïneerd en de zonen maken er een complete ruïne van. En zo waren er duizenden gevallen. Waarom? (*Leunt voorover.*) Omdat de Zuidelijke aristocraten zich niet kunnen aanpassen. Te chic om het te proberen.

MARSHALL

Soms is het moeilijk nieuwe wegen in te slaan.

(*Birdie en Alexandra beginnen te spelen. Marshall leunt voorover, luistert.*)

BEN

Misschien, misschien. (*Hij ziet dat Marshall naar de muziek luistert. Geïrriteerd draait hij zich naar Birdie en Alexandra aan de piano, dan weer naar Marshall.*) U hebt gelijk, meneer Marshall. Het is moeilijk nieuwe wegen in te slaan. Maar misschien is het daarom wel profijtelijk. *Onze* grootvader en *onze* vader sloegen wel nieuwe wegen in en leerden hoe je er geld mee kon verdienen. (*Glimlacht smerig.*) Zij zaten in de handel. Hubbard Sons. Handelswaar. Anderen, bijvoorbeeld de familie van Birdie, keken op hen neer. (*Leunt weer achterover in zijn stoel.*) Om een lang verhaal kort te maken, Lionnet is nu van *ons*. (*Birdie houdt op met spelen.*)

Twintig jaar geleden namen we hun land, hun katoen en hun dochter over. (*Birdie komt overeind en staat ongemakkelijk bij de piano. Marshall die haar gadesloeg, staat ook op.*)

MARSHALL

Wil ik u een glas port brengen, mevrouw Hubbard?

BIRDIE (*zacht*).

Nee, dank u, meneer. Heel vriendelijk.

REGINA (*scherp, tegen Ben*).

Je verveelt meneer Marshall met die oude familieverhalen.

BEN

Ik hoop van niet. Ik hoop van niet. Ik probeer hier een belangrijk punt te maken – (*Buigt naar Marshall.*) met het oog op onze toekomstige zakenpartner.

OSCAR (*tegen Marshall*).

Mijn broer zegt altijd dat het mensen zoals wij waren die zich inspanden en vochten om ons land iets van uw welvaart te bezorgen.

BEN

Sommige mensen noemen dat patriottisme.

REGINA (*lacht uitbundig*).

Ik hoop dat u mijn broers niet al te doorzichtig vindt, meneer Marshall. Ik ben bang dat ze bedoelen dat het tijd wordt voor de dames de heren alleen te laten, zodat ze over zaken kunnen praten.

MARSHALL (*haastig*).

Helemaal niet. We hebben vanmiddag al alles geregeld. (*Marshall kijkt op zijn horloge.*) Ik heb nog een paar minuten voor ik weg moet om mijn trein te halen. (*Glimlacht naar haar.*) En ik sta erop die met u door te brengen.

REGINA

En met nog een glas port.

MARSHALL

Heel graag.

BEN (*tegen REGINA*).

Mijn zus heeft gelijk. (*Tegen Marshall.*) Ik ben maar een gewone man en ik probeer iets heel gewoon te zeggen. Een man doet niet alleen zaken vanwege het profijt. Het moet hem ook hier iets geven. (*Legt de hand op zijn borst.*) Dat is net zo waar voor de zwarte arbeider die voor een daalder katoen plukt als voor u en mij. (*Regina geeft Marshall een glas port.*) Als het hem hier niets geeft, dan plukt hij geen katoen. Geld is niet alles. Bij lange na niet.

MARSHALL

O ja? Ik heb altijd gedacht dat het wel heel veel was.

REGINA

Ik ook, meneer Marshall.

MARSHALL (*buigt zich voorover. Vriendelijk, maar nadrukkelijk.*)

U hoeft me er echt niet van te overtuigen dat jullie de aangewezen mensen zijn voor deze overeenkomst. Ik zou hier niet zijn als jullie me niet zes maanden geleden overtuigd hadden. Jullie willen de fabriek hier en ik wil hem hier. Waarom jullie hem willen, hoef ik niet te weten.

BEN

Om de machines naar de katoen te brengen en niet de katoen naar de machines.

MARSHALL (*geamuseerd.*)

U weet het mooi te formuleren, Hubbard. Goed, hoe groots uw redenen ook mogen zijn, die van mij zijn simpel: ik wil geld verdienen en ik geloof dat ik dat aan jullie kan verdienen. (*Wanneer Ben aanstalten maakt om te spreken, glimlacht hij.*) Luister, ik heb geen bezwaren tegen hooggestemde motieven. Die zijn heel waardevol in zaken. Het is goed partners te hebben die zo nauwgezet de leer van Christus volgen. (*Staat op.*) En nu moet ik naar mijn trein.

REGINA

Het spijt me dat u niet blijft logeren, meneer Marshall, maar komt u terug. Wanneer u maar wilt.

BEN (*gebaart naar Leo, wijst naar de fles.*)

Volschenken, knul, schenk vol. (*Leo gaat rond en vult de glazen, terwijl Ben praat.*) Hier houden we er een vreemde gewoonte op na, meneer. We drinken het laatste glas voor een toast. Om te bewijzen dat de Zuiderling nog altijd op zijn benen staat voor het laatste glas. (*Pakt zijn glas.*) Het was Henry Frick, uw Henry Frick, die zei, "Spoorwegen zijn de Rembrandts voor de investeerder." Goed, ik zeg, "Katoenfabrieken in het Zuiden worden de Rembrandts voor de investeerder." Dus op de firma van Hubbard Sons & Marshall, Katoenfabrieken, en die een lang en welvarend leven toegewenst. (*Ze heffen allemaal hun glas. Marshall kijkt naar hen, geamuseerd. Dan heft hij ook het glas, glimlacht.*)

OSCAR

De kinderen rijden u naar het station. Leo! Alexandra! Jullie brengen meneer Marshall weg.

LEO (*gretig, kijkt naar Ben die knikt.*)

Ja, oom. (*Tegen Marshall.*) Oom Ben laat me niet vaak de paarden mennen. En het is een prachtig span. (*Loopt naar de hal.*) Kom, Zan.

ALEXANDRA

Mag ik vanavond rijden, oom Ben, alstublieft? Ik zou zo graag eens –

BEN (*schudt zijn hoofd, lacht.*)

In je mooiste jurk? O nee, schat.

ALEXANDRA

Maar Leo is altijd zo – *(Stopt, gaat snel af.)*

REGINA

Ik zeg niet graag vaarwel tegen u, meneer Marshall.

MARSHALL

Dan zeggen we geen vaarwel. U hebt beloofd naar Chicago te komen, zodat ik u de stad mag laten zien. Moet ik u dat opnieuw laten beloven?

REGINA *(kijkt hem aan terwijl hij haar de hand drukt).*

Ik beloof het opnieuw.

MARSHALL *(raakt haar hand weer even aan, loopt dan naar Birdie).*

Tot ziens, mevrouw Hubbard.

BIRDIE *(zacht, beminnelijk en waardig).*

Tot ziens, meneer.

MARSHALL *(terwijl hij langs Regina loopt).*

Niet vergeten.

REGINA

Nee hoor.

OSCAR

We brengen u naar het rijtuig. *(Marshall gaat af, gevolgd door Ben en Oscar. Even staan Regina en Birdie hen na te kijken. Dan werpt Regina haar armen in de lucht, lacht gelukkig.)*

REGINA

En daar, Birdie, gaat de man die de deur heeft geopend naar onze toekomst.

BIRDIE *(verrast door de ongebruikelijke vriendelijkheid).*

Wat?

REGINA *(draait zich naar haar om).*

Onze toekomst. De jouwe en de mijne, die van Ben en die van Oscar, die van de kinderen – (Kijkt naar Birdie's verbaasde gezicht, lacht.) Onze toekomst! (Vrolijk.) Je was heel charmant tijdens het diner, Birdie. Meneer Marshall vond dat absoluut.

BIRDIE *(blij).*

Nee, Regina! Denk je dat echt?

REGINA

Weet je dan niet wanneer je bewonderd wordt?

BIRDIE

Oscar zei dat ik meneer Marshall verveelde. (*Dan stil.*) Maar hij bewonderde *jou*. Dat heeft hij me gezegd.

REGINA

Wat zei hij dan?

BIRDIE

Hij zei tegen me, “Ik hoop dat uw schoonzus naar Chicago komt. Chicago zal aan haar voeten liggen.” Hij zei dat de vrouwen paf zouden staan van je uitstraling en de mannen van je uiterlijk.

REGINA

O ja? Hij lijkt eenzaam. Stel je voor, eenzaam zijn met al dat geld. Ik geloof niet dat hij iets om zijn vrouw geeft.

BIRDIE

Niets om zijn vrouw geeft? Hoe kun je zoiets zeggen.

REGINA

Ze is heel vaak weg. Dat heeft hij een paar keer gezegd. En één keer maakte hij een grap over haar omdat ze zo elitair is en voortdurend in de publiciteit wil. Maar dat komt mooi uit. (*Leunt achterover, armen op de rugleuning van de bank, rekt zich uit.*) Zo in de publiciteit, bedoel ik. Kan ze me introduceren. Met een introductie van haar ben je snel overal welkom.

BIRDIE (*in verwarring*).

Jou introduceren? In Chicago? Je bedoelt dat je echt gaat? O, Regina, je kunt hier niet weg. Wat moet Horace dan?

REGINA

Wees toch niet overal zo bang voor, Birdie. Ik ga in Chicago wonen. Dat heb ik altijd gewild. En nu is er genoeg geld voor.

BIRDIE

Maar Horace kan niet de hele tijd op en neer reizen. Je weet wat de dokter heeft geschreven.

REGINA

Er komen miljoenen binnen, Birdie, miljoenen. Weet je wat ik altijd zei als mensen zeiden dat wij rijk waren? Ik zei: ik denk dat je een zwarte moet zijn of een miljonair. Daartussenin, zoals wij, dat is niks. (*Lacht, kijkt naar Birdie.*) Maar ik ben niet morgen al weg, Birdie. Er is genoeg tijd om je zorgen te maken over Horace, wanneer hij thuiskomt. Als hij ooit besluit naar huis te komen.